

Ghedeon și escorta lui

Partea 1: Starea omului și îndurarea lui Dumnezeu

Starea în poporul Israel în timpul judecătorilor

Dacă studiem istoria poporului Israel, putem diferenția două mari perioade de timp, perioada de timp a unității și perioada de timp a individualității; mai întâi perioada în care cele douăsprezece seminții acționau ca un singur om și apoi, perioada în care un om a fost chemat să acționeze pentru cele douăsprezece seminții. Cartea Iosua și cartea Judecători sunt imagini fidele ale acestor două perioade. Chiar și un cititor superficial nu poate trece neobservată marea diferență care există între aceste două cărți. Una este caracterizată prin putere exterioară și glorie, cealaltă prin slăbiciune și nenorocire. Una poartă amprenta puterii, cealaltă a decăderii. În una Domnul dă poporului Israel țara, în cealaltă Israel ratează să ia țara din mâna Domnului.

Sunt două nume, care exprimă diferențele între aceste două cărți, și pe care noi putem să le privim ca moto al lor: Ghilgal și Bochim. În cartea Iosua găsim, că poporul totdeauna pornește din Ghilgal la război și după război se reîntoarce la Ghilgal, pentru ca acolo să sărbătorească victoriile lui. Ghilgal era totodată centrul poporului, căci acolo ei au fost circumciși și acolo rușinea Egiptului a fost îndepărtată de la ei (compară cu Iosua 5.9-10).

Însă abia deschidem cartea Judecători, și vedem acolo cuvintele care produc întristare: „Și Îngerul Domnului S-a suit din Ghilgal la Bochim; și a zis: «Eu v-am scos din Egipt și v-am adus în țara pe care am promis-o prin jurământ părinților voștri; și am zis: ,Nu voi călca legământul Meu cu voi niciodată; iar voi, să nu faceți legământ cu locuitorii țării acesteia, să le sfârâmați altarele’, dar n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut aceasta? De aceea am și spus: ,Nu-i voi alunga dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste și dumnezeii lor vă vor fi o cursă’».» Și a fost așa: când a spus Îngerul Domnului cuvintele acestea către toți fiii lui Israel, poporul și-a ridicat glasul și a plâns. Și au numit locul acela Bochim; și au jertfit acolo Domnului.” (Judecători 2.1-5).

Aici ne întâmpină în mod remarcabil tot contrastul care este între cartea Iosua și cartea Judecători – cartea unității și cartea individualității, cartea puterii exterioare și a gloriei și cartea slăbiciunii interioare, a eșecului și decăderii. Vai, gloria exterioară și puterea poporului a trecut repede. Mărimea națională a lui Israel a dispărut repede. „Și poporul a slujit Domnului în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor ale căror zile au urmat după Iosua, care văzuseră toate faptele mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel. Și Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului, a murit în vârstă de o sută zece ani. ... Și toată generația aceea de asemenea a fost adăugată la părinții săi. Și s-a ridicat după ei o altă generație, care nu cunoștea pe Domnul, nici lucrările pe care le făcuse El pentru Israel. Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii Domnului și au slujit baalilor. ... Și L-au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și astarteelor. Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a dat în mâinile cotropitorilor, care i-au prădat și i-au vândut în mâinile vrăjmașilor lor, de jur-împrejur; și ei n-au mai putut să stea înaintea vrăjmașilor lor. Oriunde ieșeau, mâna Domnului era împotriva lor spre rău, după cum vorbise Domnul și după cum le jurase Domnul; și erau foarte strâmtorați.” (Judecători 2.7-15).

Aceasta este istoria tristă și umilitoare a poporului Israel din zilele acelea. Sabia lui Iosua a ruginit în teacă. Acele zile minunate, în care el a condus oștirile reunite ale lui Israel la victorii strălucitoare asupra împăraților Canaanului, trecuseră. Influența morală a lui Iosua și a bătrânilor, care au trăit mai mult decât el, nu mai era, și cu o viteză îngrozitoare tot poporul se grăbea pe panta abruptă, în jos în mlaștina păcatelor și idolatriei odioase a acelor națiuni, pe care ei trebuiau să le alunge dinaintea lor, conform poruncii Domnului. În ceea ce-l privește pe Israel, decăderea totală pătrunsese. Așa cum a căzut Adam în grădina Eden și Noe pe pământul nou, tot așa a căzut Israel în țara Canaan în modul cel mai trist. Adam a mâncat din fructul interzis, Noe s-a îmbătat, și Israel s-a aruncat jos înaintea altarelor lui Baal.

Îndurarea lui Dumnezeu, în ciuda stării triste a poporului

Însă, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Există și o altă latură a acestui tablou. Până aici am privit numai partea omenească. Dar există aici și ceva, pe care „cu toate acestea” noi îl putem numi luminos, frumos. Căci Dumnezeu rămâne totdeauna același, oricum ar vrea omul să se prezinte pe sine. Aceasta este o mângâiere de nespus și un sprijin pentru inimă. Dumnezeu rămâne credincios, și în aceasta credința găsește un sprijin puternic, orice ar veni. Totdeauna ne putem baza pe Dumnezeu, cu toată slăbiciunea și greșelile omului. Bunătatea Sa și credințioșia Sa constituie sursa de ajutor și locul de refugiu al sufletului în mijlocul scenelor întunecate ale istoriei omului.

Acest adevăr sublim strălucește în lumină strălucitoare în același loc din care noi tocmai am redat citarea umilitoare. „Și Domnul le-a ridicat judecători și ei i-au salvat din mâna cotropitorilor lor.” Însă să observăm în mod deosebit cuvintele care urmează acum; ele arată clar individualitatea cărții Judecători. „Și când le ridica Domnul judecători, atunci Domnul era cu judecătorul și-i salva din mâna vrăjmașilor lor în toate zilele judecătorului; pentru că Domnul avea milă de suspinele lor, din cauza celor care îi asupreau și a celor care îi subjugau” (Judecători 2.16-18).

Aceste ultime cuvinte conțin marele principiu al cărții, taina divină a slujirii făcute de Barac, Ghedeon, Iefta și Samson. Israel era căzut în păcate triste, rușinoase și nu avea nici o scuză. A pierdut toate pretențiile la protecție din partea Domnului. Printr-o judecată dreaptă a fost dat în mâinile criminale ale împăraților Canaanului. În privința aceasta nu putea fi nici o incertitudine. Dar „cu toate acestea” inima Domnului putea avea simțăminte de îndurare pentru poporul Său sărman, apăsător și suferind. Ce-i drept el s-a dovedit a fi deosebit de rău și nedemn, însă urechea Lui a fost permanent pregătită să audă primul suspin; da, citim chiar că „Sufletul Său a fost îndurerat de nenorocirea lui Israel” (Judecători 10.16).

Ce impresionante sunt aceste cuvinte! Ce gingășie și ce compasiune exprimă ele! Ele ne lasă să aruncăm o privire în adâncimea de nepătruns a bunătății lui Dumnezeu.

Nenorocirea poporului Său a atins și a mișcat inima Sa plină de dragoste. Primul semn slab perceptibil al unui duh smerit și zdrobit este întâmpinat de răspunsul plin de îndurare al Dumnezeului lui Israel. Nu era vorba cât de mult s-au rătăcit ei, și cât de adânc erau căzuți, sau cât de îngrozitor au păcătuit; Dumnezeu era permanent pregătit să asculte suspinul cel mai silențios al unei inimi zdrobite. Izvoarele harului divin și ale compasiunii divine sunt nesecabile. Oceanul dragostei Sale este nelimitat și de nepătruns, de aceea, în momentul în care poporul Său ocupă locul mărturisirii, El pășește pe locul iertării. Este bucuria Lui să ierte, și El Își găsește desfătarea cea mai înaltă în iertarea fărădelegilor, în vindecare, în restabilire și în binecuvântare, într-un mod demn de Sine Însuși. Acest adevăr minunat iese la lumină atât în istoria lui Israel cât și în istoria Bisericii și în istoria fiecărui credincios în parte.

Disciplinarea din partea lui Dumnezeu ca prim instrument pentru restabilire

Este însă momentul să ne îndreptăm la subiectul propriu-zis al studiului nostru, la istoria lui Ghedeon și a însoțitorilor lui, așa cum ea ne este prezentată în capitolele 6 până la 8 din cartea Judecători. Facă Duhul Sfânt ca înțelesul lor prețios să fie de folos pentru sufletele noastre!

Capitolul 6 începe cu o relatare tristă și apăsătoare, dar care este caracteristică pentru întreaga istorie a lui Israel. „Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii Domnului și Domnul i-a dat în mâna lui Madian șapte ani. Și mâna lui Madian a fost tare împotriva lui Israel. Din cauza madianiților, fiii lui Israel și-au făcut adăposturi săpate în munți și peșteri și locuri întărite” (versetele 1 și 2). Ce imagine umilitoare! În ce contrast pătrunzător stă Israel aici față de oștirea triumfătoare care odinioară a traversat Iordanul și a umblat pe ruinele Ierihonului! Ce imagine tristă să vezi poporul căutând refugiu în peșterile și prăpastiile munților de frica madianiților necircumciși! Este o foarte mare binecuvântare pentru noi să studiem această scenă și să evaluăm învățătura utilă conținută în ea. Puterea și gloria lui Israel consta simplu în aceea, că Dumnezeu era prezent în mijlocul lor. Fă aceasta ei erau ca apa, care este vărsată pe pământ, sau ca frunzele de toamnă în furtună. Însă prezența lui Dumnezeu nu putea fi savurată în legătură cu răul tolerat. Când din cauza aceasta Israel a uitat pe Domnul său și s-a rătăcit de la El pe cărările interzise ale idolatriei, El a trebuit să-i determine să-și vină în fire, prin aceea că El și-a întins toiagul Său de Judecător și i-a lăsat să simtă autoritatea nimicitoare a uneia sau alteia din națiunile care îi înconjurau.

În toate acestea este ceva de învățat pentru noi. Atâta timp cât poporul lui Dumnezeu umblă cu El în ascultare sfântă, poporul nu are nimic de temut. El este desăvârșit de sigur înaintea capcanelor și atacurilor tuturor dușmanilor săi. Atâta timp cât rămâne în protecția prezenței lui Dumnezeu, nimic nu poate să-i facă rău. Dar desigur prezența lui Dumnezeu cere sfințenie. Răul nejudecat nu are ce căuta acolo. Să trăiești în păcat și să vorbești de siguranță, să încerci să unești prezența lui Dumnezeu cu răul nesancționat, aceasta este cea mai gravă răutate. „Dumnezeu este foarte de temut în adunarea sfinților ...” (Psalm 89.7). „Mărturiile Tale sunt foarte sigure. Casei Tale se cuvine sfințenia, Doamne, zile îndelungate” (Psalm 93.5).

Când poporul lui Dumnezeu a uitat aceste adevăruri aducătoare de vindecare, atunci Dumnezeu le-a adus iarăși în memoria alor Săi prin nuiua disciplinării; și Numele Lui fie veșnic glorificat pentru aceasta! El îi iubește pe ai Săi mult prea mult, ca să renunțe la nuiua, chiar dacă nu o face cu plăcere. „pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi, și nu fii. Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui. Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dătător de pace al dreptății. De aceea, ridicați mâinile obosite și genunchii slăbiți” (Evrei 12.6-12).

Acestea sunt cuvinte încurajatoare pentru poporul lui Dumnezeu din toate timpurile. Disciplinarea ar putea fi dureroasă, și ea este într-adevăr dureroasă; dar dacă știm că ea este făcută de mâna unui Tată, și dacă cunoaștem scopul Său, atunci putem trece prin necaz având inimile încercate și astfel putem culege rodul dătător de pace al dreptății. Dacă, pe de altă parte, întâmpinăm disciplinarea cu un duh nerăbdător, cu o voință împotrivoare și cu o inimă nesupusă, atunci prin aceasta facem necesar ca apăsarea să fie continuată și mărită; căci Tatăl

nostru iubitor nu ne va lăsa să mergem simplu mai departe în felul acesta. El vrea să ne aibă înaintea Lui în supunere sfântă, oricât de mult ar costa. El ne întâmpină în harul Său, constrânge înălțările orgolioase ale voinței noastre și îndepărtează tot ce poate împiedica creșterea noastră în sfințenie, har și cunoaștere divină.

Ce har nespus de mare iese în lumină din faptul că Dumnezeu nostru Se preocupă cu lipsurile noastre și nebunia noastră, cu egoismul nostru, cu păcatele și fărădelegile noastre, și aceasta cu scopul să ne elibereze de ele! El ne cunoaște și cunoaște toate împrejurările noastre. El cunoaște înclinațiile noastre lăuntrice și cu atenție ține seama de ele. El procedează cu noi cu înțelepciune de nepătruns și răbdare desăvârșită, prin aceea că permanent are înaintea ochilor Săi țelul minunat, acela de a ne face părtași naturii Sale dumnezeiești și să dea la iveală în noi natura Sa și caracterul Său. Nu este așa, că având în vedere un astfel de har, care se revarsă spre noi, și o astfel de îndurare, putem să „ridicăm mâinile obosite și genunchii slăbiți”?

Cu toate că omul strică toate, mijlocele de ajutor ale lui Dumnezeu rămân neschimbate

Mai este însă și un alt adevăr, care strălucește într-o strălucire neobișnuită din evenimentele care ne sunt relatate în cartea Judecători, și anume, că noi totdeauna ne putem baza pe Dumnezeu, chiar și atunci când totul în jurul nostru se află în cea mai mare dezordine și rătăcire. Dumnezeu niciodată nu dezamăgește o inimă care se încrede în El. Niciodată El nu a lăsat un suflet să ajungă distrus, care s-a sprijinit pe El și cu o credință simplă de copil a ținut cu tărie la Cuvântul Său prețios. Și El nu o va face și nu o poate face. Aceasta este foarte mângâietor și încurajator pentru noi, oricare ar fi timpurile și împrejurările. Este adevărat, foarte adevărat, că omul greșește în toate. Oriunde l-ai așeza, în orice cerc de influență l-ai pune, mereu vei constata aceeași lipsă de credincioșie, aceeași slăbiciune și aceeași ruină. Dă-i omului o afacere, ori de câte ori vrei, cu cel mai mare capital și cu cele mai frumoase perspective, curând îl va duce la faliment. Începând de la zilele din Eden și până în zilele noastre omul s-a prezentat în această lumină. Putem afirma cu îndrăzneală, că în istoria generației decăzute a lui Adam nu a existat nici măcar o singură excepție de la acea regulă tristă. Noi nu avem voie să trecem cu vederea acest fapt. Credința adevărată nu uită aceasta. Ar fi și cea mai mare prostie, dacă am vrea să încercăm să uităm realitatea, că pe toată istoria omului, de la început și până la sfârșit, este imprimată decăderea cu trăsături de neșters.

Însă cu toate că aceasta este așa, Dumnezeu rămâne credincios; El nu poate să Se tăgăduiască pe Sine Însuși. Aici este izvorul de ajutor și locul de odihnă al credinței. Credința vede și recunoaște decăderea, dar totodată ea se bazează pe Dumnezeu. Ea nu este oarbă față de lipsa de credincioșie a omului, dar ea își îndreaptă privirea spre credincioșia lui Dumnezeu. Ea mărturisește ruina omului, dar se bazează pe sursele de ajutor ale lui Dumnezeu.

Partea a 2-a: Educarea omului în școala lui Dumnezeu

Domnul este cu Ghedeon așa cum a fost cu Iosua

Cele spuse până aici își găsesc dovada justă în istoria interesantă și plină de învățătură a lui Ghedeon. În persoana sa și în experiența sa el era o imagine reală a stării triste a lui Israel. Diferența între Iosua și Ghedeon, în măsura în care este vorba de poziția și împrejurările lor, nu putea fi mai mare. Iosua putea să-și pună piciorul pe grumazul împăraților canaaniți. Ghedeon a trebuit să-și bată grâul într-o ascunzătoare, ca să-l ascundă de madianiți. Ziua lui Iosua era caracterizată prin victorii strălucitoare, în timp ce ziua lui Ghedeon era o zi a lucrurilor mici. Însă ziua lucrurilor mici pentru om este ziua lucrurilor mari pentru Dumnezeu. Aceasta a experimentat și Ghedeon. Într-adevăr, lui nu i-a fost permis să vadă oprite soarele și luna din mersul lor sau să vadă cetățile celor necircumscriși făcute una cu pământul. Ziua lui era o zi a pâinii de orz și a urcioarelor sparte, dar nu era o zi a minunilor uluitoare și a faptelor eroice deosebite. Dar Dumnezeu era cu el, și aceasta era suficient. „Și Îngerul Domnului a venit și S-a așezat sub stejarul din Ofra, care era a lui Ioas din Abiezer. Și Ghedeon, fiul său, bătea grâu în teasc, ca să-l ascundă de madianiți. Și Îngerul Domnului i S-a arătat și i-a zis: «Domnul este cu tine, războinic viteaz!»” (Judecători 6.11-12) Ce cuvinte pentru urechea lui Ghedeon, care de frica dușmanilor s-a ascuns în teasc! Erau cuvinte din cer, ca să ridice sufletul său deasupra greutăților, îngrijorărilor și umilirilor pământului, cuvinte pline de putere divină, și potrivite să insufle curaj inimii lui apăsate și îndurerate. „Domnul este cu tine, războinic viteaz!” Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Ghedeon să aplice la sine aceste cuvinte ciudate! Un viteaz este tare și puternic și nu se ascunde de dușmanii lui. Ghedeon însă dovedea în momentul acela toată slăbiciunea sa și lipsa lui de curaj. Unde să găsească putere și curaj? Desigur, nu în el însuși, sau în împrejurările în care se afla, ci acolo, unde și Iosua le-a găsit, în Dumnezeu Cel viu. Este o asemănare remarcabilă între cuvintele cu care au fost apelați acești doi robi deosebiți ai lui Dumnezeu, cu toate că diferența între împrejurările lor era mare. Lui Iosua i s-a zis:

„Nu ți-am poruncit Eu: «Fii tare și curajos!»? Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge” (Iosua 1.9); și apelarea lui Ghedeon de către înger este: „Domnul este cu tine, războinic viteaz!”

„Dacă” și „Pentru ce?”

Ce cuvinte prețioase, încurajatoare! Și cu toate acestea pentru Ghedeon nu era așa de simplu să și le însușească și să le primească cu acea credință simplă, care bucură așa de mult inima lui Dumnezeu și glorifică Numele Său. Cât de des este la fel și cu noi! Cât de rar putem să ne ridicăm la înălțimea hotărârilor și gândurilor pline de îndurare ale lui Dumnezeu față de noi! Noi suntem permanent înclinați să judecăm după părerea noastră și după împrejurările noastre, în loc să credem Cuvântul lui Dumnezeu și să ne odihnim în liniște plăcută în dragostea Sa desăvârșită și credincioșia Sa statornică.

Afirmația divină era clară, precisă și fără condiții: „Domnul este cu tine”. Aceasta nu permitea nici o îndoială și cu toate acestea Ghedeon I-a răspuns: „Ah, Domnul meu! Dacă este Domnul cu noi, pentru ce au venit toate acestea asupra noastră? Și unde sunt toate minunile Sale, pe care ni le-au istorisit părinții noștri, zicând: «Nu ne-a scos Domnul din Egipt?» Și acum, Domnul ne-a lepădat și ne-a dat în mâna lui Madian” (Judecători 6.13). Evident Ghedeon judecă după împrejurări. De aceea întrebarea lui lipsită de credință: „Dacă este Domnul cu noi, pentru ce au venit toate acestea asupra noastră?” cu „dacă”, acest cuvânt scurt al

necredinței. Dacă privim la noi înșine, la oamenii din jurul nostru, sau la împrejurări, atunci trebuie să fim nefericiți. Singura noastră putere, mângâiere și lumină constă în menținerea permanentă a privirii îndreptată spre Isus. Desigur împrejurările din jurul lui erau de natura cea mai tristă. Cerul era totodată acoperit cu nori grei, întunecoși. Însă o rază de lumină strălucitoare străpungea norii întunecați și a căzut pe inima descurajată a lui Ghedeon, o rază, care a pornit chiar din inima lui Dumnezeu Însuși, „Domnul este cu tine”. În aceste puține cuvinte nu este nici un „dacă”, nici o îndoială, nici o greutate și nici o condiție. Ele erau clare și precise, și numai un singur lucru era necesar, ca ele să devină în inima lui Ghedeon un izvor de bucurie și putere, și acesta era, să le combine cu credința. Însă o credință adevărată niciodată nu răspunde lui Dumnezeu cu un „dacă”, și anume din simplul motiv – deoarece ea privește la Dumnezeu, la care niciodată nu este un „dacă”. Credința judecă privind de la Dumnezeu în jos, însă nu de la om în sus. Credința are numai o singură greutate, și aceasta este inclusă în întrebarea: „Cum să nu facă Dumnezeu ...?”, însă ea niciodată nu întreabă: „Cum va face Dumnezeu ...?” Aceasta din urmă este vorbirea necredinței.

S-ar putea să fi ispitit, să întrebi: Cu adevărat nu a existat nici un motiv pentru Ghedeon pentru „dacă” și „pentru ce” al său? Cu certitudine în Dumnezeu și în Cuvântul Său nu era nici un motiv pentru aceasta. Dacă Ghedeon ar fi aruncat numai o scurtă privire retrospectivă în istoria poporului Său, fără îndoială ar fi văzut clar pentru ce se afla într-o așa stare tristă și umiltoare. Ar fi primit un răspuns mai mult decât suficient la întrebarea lui: „pentru ce au venit toate acestea asupra noastră?”. Dar au fost capabile acțiunile lui Israel să stingă strălucirea „minunilor” mari ale Domnului? Pentru ochiul credinței cu certitudine nu. Dumnezeu a făcut lucruri mari și minunate pentru poporul Său; și amintirile despre ele stăteau permanent înaintea ochilor credinței. Fără îndoială Israel a greșit, a greșit în mod trist, și credința a recunoscut de asemenea lipsa de credincioșie a lui Israel; ea a dat un răspuns serios, solemn întrebării lui Ghedeon. Dar credința recunoaște la fel de bine guvernarea lui Dumnezeu, precum și harul Său, și se pleacă cu reverență sfântă sub orice lovitură a nuiiei Sale. Vom face bine, să nu pierdem aceasta din vedere. Noi suntem așa de ușor înclinați să uităm aceasta. Uneori Dumnezeu trebuie să-și întindă mâna Sa disciplinatoare, deoarece El nu poate suporta în noi și la noi ceea ce nu este în armonie cu natura Sa și cu Numele Său. Ghedeon avea nevoie să-și amintească de aceasta. Israel a păcătuit, și acesta era motivul pentru care stătea sub nuiiaua disciplinării.

Slujitorul trebuie să se facă una cu nevoile poporului lui Dumnezeu

Ghedeon era, repetăm aceasta, chemat să intre practic în toate acestea și să se facă una cu poporul său în nevoile și nenorocirea lui. După cum știm, aceasta era partea și experiența fiecărui slujitor credincios al lui Dumnezeu în Israel. Toți au trebuit să treacă prin acele exerciții adânci ale sufletului, care erau urmarea legăturii lor cu poporul lui Dumnezeu. Judecători și profeti, preoți și împărați, toți au trebuit să ia parte la suferințele și durerea poporului Israel. Pe de altă parte nici o inimă credincioasă, niciunul care iubea cu adevărat pe Dumnezeu și poporul Său nu dorea să facă o excepție de la astfel de exerciții adânci și sfinte. Aceasta a fost în mod deosebit adevărat la singurul Slujitor desăvârșit, care a umblat vreodată pe pământul acesta. Cu toate că El personal era o excepție de la toate urmările păcatului și ale lipsei de credincioșie a lui Israel, cu toate că El era curat și fără pată, sfânt în chip divin în natura și viața Sa, El S-a făcut totuși de bună voie și în har desăvârșit una cu poporul în toată smerirea Sa și în sărăcia Lui. „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat” (Isaia 63.9). Așa a fost cu Domnul nostru binecuvântat; și toți, care au avut într-o oarecare măsură Duhul Său, au trebuit să bea același pahar, fiecare în măsura lui.

Nu cu poporul – însă cu Ghedeon

Dacă acum comparăm cuvintele Îngerului cu răspunsul lui Ghedeon, atunci vom remarca o diferență interesantă între vorbirea celor doi, o diferență care pune din nou într-o lumină nouă caracterul deosebit al individualității cărții judecătorești. Îngerul spune: „Domnul este cu tine!” Ghedeon răspunde: „Dacă Domnul este cu noi ...”. Aceste cuvinte sunt în concordanță deplină cu un pasaj deja citat din capitoul 2: „Și când le ridică Domnul judecătorești, atunci Domnul era cu judecătorul” – nu se spune: „El era cu poporul”; citim însă în continuare cuvintele plăcute: „și-i salva din mâna vrăjmașilor lor în toate zilele judecătorului: pentru că Domnul avea milă de suspinele lor, din cauza celor care îi asupreau și a celor care îi subjugau” (Judecătorești 2.18).

Aceasta este foarte frumos și prețios. Dacă Domnul a trebuit să-Și ascundă fața față de poporul Său și pentru un timp să-i dea în mâna celor necircumciși, totuși inima Lui iubitoare era preocupată permanent cu ei și totdeauna pregătită să observe cele mai ușoare urme ale unui duh dispus a se căi. „Cine este Dumnezeu asemenea Ție, care iartă nelegiuirea și trece cu vederea fărădelegea rămășiței moștenirii Sale? El nu-Și ține mânia pentru totdeauna, pentru că Îi place îndurarea. El va avea din nou milă de noi, va călca sub picioare nelegiuirile noastre; și vei arunca toate păcatele lor în adâncurile mării. Vei împlini lui Iacov adevărul, și lui Avraam îndurarea, pe care le-ai jurat părinților noștri din zilele din vechime” (Mica 7.18-20).

Dumnezeu folosește tocmai slăbiciunea – îngâmfarea și lipsa de curaj

Ghedeon a dedus deci din împrejurări, că Dumnezeu a uitat pe poporul Său. El nu s-a gândit că El rămâne credincios făgăduințelor, pe care El le-a făcut lui Avraam, Isaac și Iacov. Dacă el ar fi avut o credință simplă, atunci ar fi ajuns la o cu totul altă concluzie. Credința se bazează pe Dumnezeu, și Dumnezeu, preamărit să-I fie Numele, onorează credința. Mai întâi El îi dă naștere în noi, și după aceea El o recunoaște. Însă nu numai aceasta, ci de asemenea Dumnezeu alungă frica noastră. El Se ridică deasupra necredinței noastre și aduce la tăcere toate reflecțiile noastre bune. În comportarea lui cu Ghedeon, robul Său ales, se pare că ar fi ca și cum El nu ar fi auzit cuvintele „dacă” și „pentru ce”. El începe să-i prezinte gândurile Lui și să umple sufletul robului Său cu încredere și curaj, care trebuia să-l ridice peste toate influențele apăsătoare, care îl înconjurau.

„Și Domnul a privit spre el și i-a zis: «Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel din mâna lui Madian. Nu te-am trimis Eu?»» (Judecătorești 6.14) Ce cuvinte înălțătoare! Dar, vai! Ghedeon are încă multe întrebări. „Și el I-a zis: «Ah, Doamne, prin ce voi slava pe Israel? Iată, familia mea este cea mai săracă în Manase și eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu»» (versetul 15). Așa este întotdeauna. În necredință ne îndreptăm privirea sau spre împrejurări sau în spre noi. Necredința ne face să comparăm mijloacele noastre de ajutor cu lucrarea la care Dumnezeu ne cheamă. Domnul a spus:

„Mergi cu această putere a ta”. În ce consta această putere? Într-o bogăție mare, o poziție înaltă sau într-o putere corporală uriașă? Nu, în nimic de felul acesta: „Domnul a privit spre el și i-a zis: «Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel»”. Acestea erau cuvinte categorice, clare. Ele nu lăsau nici un loc pentru „cu ce” al lui Ghedeon. Ele arătau foarte clar, că puterea, cu care Ghedeon trebuia să salveze pe Israel, nu era în el sau în casa tatălui său, ci în Dumnezeu. Nu era important dacă o familie era bogată sau săracă, dacă el era mic sau mare. Dumnezeu era Cel care voia să-l folosească. Și ce era pentru El bogăția și mărimea? El putea să Se folosească de o pâine de orz sau de un urciur spart. Este o caracteristică deosebită a cărții Judecătorești, care în alegerea uneltelor se arată că în prezența lui Dumnezeu „nici o

carne nu se poate lăuda”. Dar noi găsim de asemenea și că în măsura în care gloria omenească dispare, gloria divină strălucește mai puternic. Ce conta pentru Dumnezeu atotputernic diferența, că unealta Sa folosea mâna stângă sau mâna dreaptă – un bărbat sau o femeie -, un uriaș sau un pitic? Unealta nu este nimic. Dumnezeu este totul și în toți. Într-adevăr Lui Îi place să folosească unelte; dar toată puterea este a Lui. Numai Lui se cuvine toată lauda din veșnicie în veșnicie. Ghedeon trebuia să învețe aceasta, și noi nu avem mai puțin de învățat. Este o lecție de un preț nespus de mare. Noi toți suntem înclinați așa de mult, atunci când este de făcut o slujire sau o lucrare, să ne gândim la aptitudinile noastre, în timp ce noi ar trebui să ne amintim totdeauna, că Dumnezeu este Cel care trebuie să facă totul și face. El este Cel care trebuie să ne facă capabili pentru toate. Noi nu putem face nimic, și dacă am putea face, cu siguranță ar fi greșit. Degetul omenesc poate lăsa numai o pată. Lucrările omului trec așa cum trec gândurile lui. Lucrările lui Dumnezeu rămân pentru totdeauna și veșnic. Fie ca tot timpul să ne amintim de aceasta, pentru ca să umblăm smeriți și permanent să ne sprijinim pe brațul puternic al Dumnezeului viu! În felul acesta sufletul va fi păstrat într-o stare de echilibru bună. Pe de o parte el este liber de încrederea în sine și de râvna carnală, și pe de altă parte de întristare și depresie. Dacă noi nu putem face nimic, atunci încrederea în sine este culmea aroganței. Dacă Dumnezeu poate face totul, atunci lipsa de curaj este culmea prostiei.

Slujitorul – trimis și sprijinit de Dumnezeu

În chemarea lui Ghedeon găsim două lucruri, care merită toată atenția noastră. În primul rând în cuvintele pline de însemnătate: „Nu te-am trimis Eu?” întâlnim misiunea divină încredințată lui Ghedeon; și după aceea în versetul 16 auzim din gura Domnului asigurarea încurajatoare cu privire la prezența Sa. „Eu voi fi negreșit cu tine”. Acestea sunt cele două puncte principale pentru toți cei care vor să slujească lui Dumnezeu. Ei trebuie mai întâi să știe că drumul, pe care ei merg, le-a fost hotărât și trasat prin mâna lui Dumnezeu, și apoi, că El va fi cu ei pe drum. Aceste două lucruri sunt absolut necesare. Fără ele ei vor fi permanent nehotărâți și se vor clătina încoace și încolo. Vom trece de la un fel de lucrare la un alt fel de lucrare; astăzi probabil vom prelua cu cea mai mare energie o activitate, iar mâine o vom schimba cu alta. Alergarea noastră nu va fi statornică și lumina noastră va pâlpâi. Fără statornicie și tenacitate vom vrea să începem de toate, dar nimic nu vom duce la bun sfârșit. Astfel nu va fi nici siguranță, nici stabilitate și nici progres.

Este deosebit de important pentru fiecare slujitor al lui Hristos, pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, să știe că el stă la locul rânduit de Dumnezeu pentru el și că el face lucrarea încredințată lui de Dumnezeu. O astfel de conștientizare ne va dăruia stabilitate și o independență sfântă. Ea ne va păzi să umblăm încoace și încolo călăuziți de gânduri și păreri omenești, sau să fim influențați de sentința unuia sau altuia. Este privilegiul nostru, conștienți fiind că noi facem tocmai lucrarea pe care ne-a dat-o Stăpânul nostru s-o facem, să fim așa de siguri că nu ne lăsăm câtuși de puțin derutați prin gândurile altora.

Nici o independență, însă desigur responsabilitate personală

S-ar putea totuși să pară ca și cum într-un duh de independență orgolioasă am fi vrut să vorbim Cuvântul. Departe de noi un astfel de gând! Într-un sens noi, ca și creștini, niciodată nu putem fi independenți unul de altul. Cum ar fi atunci posibil să fim mădulare unii altora? Noi suntem legați unul cu altul și cu Capul nostru glorificat în cer, și anume printr-un singur Duh, care este la noi și este în noi. Individualitatea cea mai intensă – și individualitatea noastră este așa de mare precum unitatea noastră este de nedesfăcut – nu poate leza adevărul prețios referitor la un singur trup și la un singur Duh. Toate acestea sunt adevăr divin, și noi suntem foarte mulțumitori pentru aceasta. Însă în același timp trebuie să recunoaștem adevărul

referitor la individualitatea noastră și responsabilitatea noastră personală. Acest adevăr trebuie păstrat cu toată energia și cu toată fermitatea. Fiecare slujitor are a face cu Domnul său, și anume în cercul de influență deosebit, în care el a fost chemat. Și mai mult chiar, fiecare ar trebui să cunoască lucrarea lui și să se dedice ei cu toată sârguința și toată perseverența. El ar trebui să posede certitudinea sfântă, pe care o oferă sufletului acele cuvinte divine și importante: „Nu te-am trimis Eu?” Probabil cineva ar vrea să reproșeze: „Noi nu suntem toți un Ghedeon și un Iosua. Noi nu suntem toți chemați să ocupăm un loc așa distins sau să umblăm pe o cărare așa de minunată, ca acei bărbați mari”. Aceasta este adevărat, însă noi toți suntem chemați să slujim, și este important pentru fiecare slujitor să cunoască misiunea lui, să înțeleagă lucrarea lui și să fie deplin convins în inima lui că el face tocmai ceea ce Domnul i-a încredințat să facă, și că el umblă tocmai pe calea care i-a fost trasată de mâna lui Dumnezeu. Dacă în privința aceasta este vreo oarecare incertitudine în suflet, este imposibil să aibă loc progrese.

Dar dacă umblăm cu adevărat pe cărarea, pe care Dumnezeu a marcat-o pentru noi, mai avem nevoie și de altceva. În experiența noastră trebuie să savurăm făgăduința, că El este cu noi. „Eu voi fi negreșit cu tine”. Și aceasta este tot ce avem noi nevoie.

Dacă am fost delegați de Dumnezeu, și El este cu noi, atunci nu contează cine, ce sau unde suntem noi. Necredința ar putea spune: „Ah, Doamne, prin ce voi salva pe Israel? Iată, familia mea este cea mai săracă în Manase și eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu”. Însă credința poate replica: „Ce importanță au toate acestea, dacă Dumnezeu este pentru noi? Are El nevoie de cei bogați sau de nobili? Ce este bogăția și mărimea pentru El? Nimic!” – „Pentru că, uitați-vă la chemarea voastră, fraților: că nu sunt mulți înțelepți potrivit cărnii, nu mulți puternici, nu mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și pe cele disprețuite și pe cele care nu sunt, ca să desființeze pe cele care sunt; ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.26-29).

Cuvintele acestea conțin o învățătură utilă pentru noi toți. Pentru fiecare slujitor scump al lui Dumnezeu este un har deosebit dacă el rămâne deplin conștient, că el este absolut nimic, și a învățat să înțeleagă profunzimea și puterea acelor cuvinte scurte, dar foarte importante: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Numai atunci, când rămânem în Hristos, - trăim foarte practic, rămânem în El, seva vie a viței ne pătrunde zi de zi prin credință și dă naștere la mlădițe sănătoase, frunze verzi și roade bune. (compară cu Ioan 15). Rămânerea în viță, aceasta este taina mare a puterii noastre. „Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu se va teme când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod” (Ieremia 17.7,8).

Toate aceste lucruri sunt lucruri foarte personale. Fiecare dintre noi trebuie să fie personal în legătură cu Hristos. Este o importanță foarte mare pentru creștinul credincios să păstreze în memorie, că creștinismul este o chestiune pe deplin personală. Noi suntem individuali în pocăința noastră, în credința noastră, în salvarea noastră, în părtășia noastră, în slujirea noastră și în răsplătirea noastră. Privește scrisorile deschise din cartea Apocalipsa capitolele 2 și 3. „Cine are urechi să audă” – „celui care învinge”. Nu vestesc ele în mod deosebit de impresionant individualitatea, despre care vorbim? Fără îndoială. Lezează ele unitatea? Nicidecum. ... Scrierile apostolului Ioan sunt în primul rând individuale.

Pregătirea în taină a slujitorului în școala lui Dumnezeu

Dar să revenim la istorisirea noastră. Cu cât privim mai îndeaproape felul în care Domnul a procedat cu Ghedeon, cu atât mai mult trebuie să ne uimim de felul minunat în care El îl pregătește pentru activitatea lui viitoare. Asemenea tuturor slujitorilor lui Dumnezeu, indiferent când au trăit ei, Ghedeon a trebuit să treacă printr-o educare tainică, înainte să devină capabil să apară în public. Caracterul și durata educării poate fi diferită în fiecare caz în parte; însă putem afirma cu certitudine că toți aceia care urmează să fie folosiți de Dumnezeu într-o slujbă publică, trebuie să fie învățați de El în singurătate. Este o greșală fatală, dacă cineva apare în public fără să fie suficient echipat; și un astfel de echipament poate fi obținut numai în taina prezenței divine. Numai în singurătatea ascunsă cu Dumnezeu sunt umplute vasele și uneltele sunt făcute capabile pentru slujba Sa.

Fie ca niciodată să nu uităm aceasta! Moise a trebuit să petreacă „patruzeci de ani înapoia pustiei”, înainte să fie capabil pentru cariera sa publică. David a trebuit să păstorească turma tatălui său, înainte să fie chemat să domnească peste poporul Israel. Fără să fie cunoscut a omorât leul și ursul, înainte să omoare public pe Goliat. Marele apostol al națiunilor, a petrecut trei ani în Arabia, cu toată convertirea și chemarea lui deosebită. Apostolul a petrecut trei ani și jumătate în părtășie cu Domnul lui, și după aceea a trebuit să mai aștepte puterea din înălțime. Așa a fost la toți aceia care au fost chemați la un loc proeminent în lucrarea Domnului; și chiar Însuși Domnul preamărit – cu toate că desigur El nu avea nevoie nici de antrenament și nici de educare, căci El era desăvârșit – ca să ne dea un exemplu, treizeci de ani a dus o viață retrasă, înainte să apară în public.

Toate acestea sunt pentru noi o învățătură deosebit de importantă. Vrem să luăm la inimă aceasta și să profităm. Nimeni nu poate face progrese într-o lucrare publică fără această educare tainică în școala lui Hristos. Ea oferă caracterului profunzime, soliditate și totuși delicatețe. Se va vedea mereu, că acolo unde cineva merge în lucrare fără această pregătire divină, se arată slăbiciune și lipsă de statornicie. Probabil astfel de caractere superficiale vor dovedi un timp aparent o râvnă mai mare decât aceia care au fost educați în școala lui Hristos; dar râvna va înceta curând. Nimic nu va continua să existe, dacă nu este rezultatul direct al părtășiei personale cu Dumnezeu și al unei educări tainice în prezența Sa. Găsim în privința aceasta un exemplu potrivit în istoria lui Ghedeon. Evident el a trebuit să treacă prin exerciții profunde ale sufletului, înainte să facă primul pas în public, da, înainte să înalțe drapelul mărturiei în casa tatălui său. El a trebuit să înceapă cu sine însuși, cu starea lui personală și cu propria inimă.

„Și Domnul i-a zis: «Eu voi fi negreșit cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om». Și el i-a zis: «Acum, dacă am căpătat favoare în ochii Tăi, dă-mi un semn că Tu vorbești cu mine; Te rog, nu Te depărta de aici, până voi veni la Tine și voi aduce darul meu și-l voi pune înaintea Ta». Și El a zis: «Voi zăbovi până te vei întoarce». Și Ghedeon a intrat și a pregătit un ied dintre capre și azime dintr-o efă de făină: carnea a pus-o în coș și zeama a pus-o în oală și i-a adus afară sub stejar și i le-a pus înainte. Și Îngerul lui Dumnezeu i-a zis: «Ia carnea și azimele și pune-le pe această stâncă și varsă zeama». Și a făcut așa. Și Îngerul Domnului a întins vârful toiagului care era în mâna Sa și a atins carnea și azimele. Și focul s-a ridicat din stâncă și a mistuit carnea și azimele. Și Îngerul Domnului s-a depărtat dinaintea ochilor lui. Și Ghedeon a văzut că era Îngerul Domnului și Ghedeon a zis: «Vai, Doamne Dumnezeule! Pentru că am văzut pe Îngerul Domnului față în față». Și Domnul i-a zis: «Pace ție, nu te teme, nu vei muri!»“ (Judecători 6.16-23).

Am ajuns aici la un pasaj, care descrie educarea și pregătirea lui Ghedeon, care este de mare interes. El este chemat să intre practic în acel mare adevăr, care este de mare însemnătate pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu și care este exprimat prin cuvintele: „Când sunt slab, atunci sunt tare”. Acesta este un adevăr frumos; el constituie un element indispensabil în educarea tuturor slujitorilor lui Hristos. Nimeni să nu-și imagineze că el ar putea fi folosit în lucrarea Domnului sau ar face progrese în viața divină, dacă el nu a intrat într-o măsură mai mică sau mai mare în acest principiu deosebit de prețios. Acolo unde acest principiu nu este cunoscut și nu este practicat se va arăta cu siguranță sub o formă sau alta neînfrânare, nestăpânire și activități proprii. Dar cine a învățat în prezența lui Dumnezeu să spună: „Când sunt slab, atunci sunt tare” – când natura (firea) a fost cântărită pe cântarul sfințeniei divine, atunci se va arăta mai mult sau mai puțin înfrânare, smerenie și blândețea Duhului; însă nu numai aceasta, un astfel de om va avea și o inimă largă, el va fi gata și capabil pentru orice lucrare bună, să se ridice deasupra acelor reflecții mărunte și egoiste, care împiedică lucrarea lui Dumnezeu într-un mod așa de trist. Pe scurt, inima trebuie mai întâi să fie înfrântă, după aceea restabilită și predată neîmpărțită lui Hristos și slujbei Sale binecuvântate. Dacă lăsăm privirea noastră să străbată șirul lung al lucrătorilor lui Hristos vom găsi adevărul celor spuse. Moise, Iosua, David, Isaia, Ieremia, Ezechiel și Daniel în timpurile Vechiului Testament, Petru, Pavel și Ioan în timpurile Noului Testament, toți stau înaintea noastră ca dovezi vii ale valorii uneltelor zdrobite. Toți acești slujitori credincioși ai lui Dumnezeu au trebuit zdrobiți, ca să fie restabiliți, și goliți, ca să poată fi umpluți din nou – ei au trebuit să învețe, că ei nu pot nimic prin ei înșiși, și apoi prin puterea lui Hristos să fie capabili să facă totul.

Și Ghedeon a trebuit să aibă parte de adevărul acestui principiu. Exclamației lui smerite: „Vai, Doamne!” îi urmează cuvintele: „Pace ție, nu te teme!” și acum era capabil să înceapă lucrarea sa. El a fost pus față în față cu Îngerul Domnului, și el a învățat, că el era nu numai cel mai tânăr din cea mai săracă familie din Manase, ci și că în el însuși nu posedă nici o putere, și că toate izvoarele lui trebuiau căutate în Dumnezeu. Ce lecție pentru fiul lui Ioas și pentru noi toți! o lecție care nu poate fi învățată în sălile de prelegeri ale lumii acesteia, ci numai în liniștea Locului Preasfânt al lui Dumnezeu.

Prin exerciții adânci spre închinare

Care a fost deci prima activitate a lui Ghedeon, după ce temerile lui au fost reduse la tăcere și sufletul lui a fost umplut cu pace divină? El a construit un altar. „Și Ghedeon a zidit acolo un altar Domnului și l-a numit «Domnul păcii». Până în ziua aceasta el este încă în Ofra din Abiezer” (versetul 24). El ocupă locul fericit al unui adorator, și adorarea adusă de el se caracterizează prin revelarea caracterului divin. El numește altarul său: „Domnul păcii”. El a trecut prin exerciții ale sufletului dureroase și adânci – exerciții care pot fi înțelese numai de aceia care au fost chemați de Dumnezeu să ocupe un loc înalt între ai Săi. El a simțit decăderea a tot ce îl înconjură. El a simțit starea tristă, umilitoare a poporului său iubit. El a simțit micimea lui, da, că el nu este nimic. Cum putea el să salveze pe Israel? Cine era capabil pentru lucruri așa de mari? Cine cunoaște întrucâtva osteneala, îngrijorările și necazurile care sunt legate cu slujba publică a lui Hristos și cu mărturia pentru Numele Său în zilele rele, acela va înțelege ceva din exercițiile dureroase ale sufletului lui Ghedeon, din apăsarea, care era asupra inimii lui, când stătea în umbra terebinților tatălui său și de acolo privea pericolele și responsabilitatea care stăteau în legătură cu misiunea lui. Un astfel de om va înțelege ceva din însemnătatea cuvintelor, care au ieșit odinioară din gura unui om, care avea cea mai mare experiență în școala lui Hristos: „Dar noi aveam sentința morții în noi înșine, ca să nu ne încredem în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții” (2 Corinteni 1.9).

Acestea sunt lecții importante pentru toți slujitorii lui Hristos, dar noi trebuie să fim cu adevărat slujitorii Săi, ca să putem înțelege sensul adânc al lor. Dacă suntem mulțumiți să ducem o viață comodă liniștită, o viață egoistă și a satisfacerii proprii, va fi imposibil pentru noi să înțelegem astfel de cuvinte, sau să pătrundem în exercițiile intense prin care au trebuit să treacă toți slujitorii credincioși ai lui Hristos și martorii credincioși ai tuturor timpurilor. Vom constata fără excepție, că aceia care sunt cel mai mult folosiți de Dumnezeu în public, au trecut prin ape adânci în domeniul personal. În măsura în care sentința de moarte stă scrisă în mod practic asupra eu-lui, în aceeași măsură devine vizibilă viața de înviere a lui Hristos. Așa putea apostolul Pavel să scrie credincioșilor din Corint: „În noi lucrează moartea, în voi lucrează viața”. Minunate cuvinte! Cuvinte care ne introduc în cea mai profundă adâncime a slujbei apostolului. Ce fel de slujbă trebuie să fi fost aceasta, care se baza pe un astfel de principiu! Ce putere! Ce energie! Moartea lucrează în vasele de lut sărmane, dar râuri de viață, har cresc și putere spirituală curg în aceia cărora slujba le este de folos.

Putem fi siguri că acesta este taina adevărată a fiecărei slujbe utile. Este foarte ușor să vorbești despre slujbă, să te așezi ca slujitor al lui Hristos înapoia ei. Dar vai, cât de mult s-a abătut biserica mărturisitoare de la realitatea divină a slujbei. Ajungi descurajat, numai când te gândești la aceasta. Unde sunt aceia ca Pavel, Ghedeon și Iosua? Unde sunt exercițiile sufletului care mișcă profund și temeinic inima, care au marcat atunci pe slujitorii lui Hristos? Noi suntem ușuratici și vorbăreți, găunoși și goi, mulțumiți de sine și indulgenți cu noi înșine. Ne mirăm atunci de rezultatele mici? Cum ne putem aștepta să vedem că viața lucrează în alții, dacă noi cunoaștem așa de puțin că moartea lucrează în noi?

Fie ca Duhul veșnic să ne trezească pe toți, și să producă în noi un simțământ puternic cu privire la ce înseamnă să fii un dedicat slujitor al lui Isus Hristos, credincios, simplu.

Vom studia acum, cum a devenit Ghedeon activ. El a primit de la Domnul trimiterea sa, întrebările lui au primit răspuns, temerile lui au fost înlăturate, inima lui a fost liniștită, și el este făcut capabil să construiască un altar. Toate acestea au a face cu starea lui personală, cu starea sufletului lui, cu atitudinea inimii lui față de Dumnezeu.

Așa trebuie să meargă totdeauna. Noi toți trebuie să începem în felul acesta, dacă vrem să fim folosiți vreodată de Dumnezeu pentru a lucra pentru alții. Noi trebuie să fi avut a face cu Dumnezeu în sfera proprie, dacă vrem ca mai târziu să nu fim lucrători slabi. Toți cei care intră în slujba publică fără să aibă acest antrenament tainic, cu siguranță mai târziu vor ajunge să se clatine și să se dovedească superficiali. Eu-l trebuie evaluat în prezența divină. Noi trebuie să învățăm, că natura (firea) nu este de folos în lucrarea Domnului. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 4.6).

Mărturia slujitorului trebuie să înceapă acasă

După ce Ghedeon a cunoscut în școala lui Dumnezeu neputința totală a naturii sale, el este introdus în slujba sa. Este remarcabil locul unde el a început slujba. „Și a fost așa: în noaptea aceea Domnul i-a zis: «Ia vițelul pe care-l are tatăl tău, al doilea taur de șapte ani, și dă-râmă altarul lui Baal pe care-l are tatăl tău și taie așera care este lângă el. Și zidește un altar Domnului Dumnezeului tău pe vârful acestei întărituri, în felul rânduit, și ia al doilea taur și oferă-l ca ardere-de-tot cu lemnele așerei, pe care o vei tăia»” (Judecători 6.25-26). Vedem aici, că Ghedeon trebuia să-și înceapă slujba acasă. El a fost chemat să instaureze mărturia în familia sa, în mijlocul casei tatălui său. Aceasta este foarte important și cu mare însemnătate practică. Noi primim o învățătură pentru care noi toți ar trebui să ne deschidem urechile și pe care ar trebui s-o punem pe inimile noastre. O mărturie trebuie să înceapă acasă. Nu va avea

niciodată un succes bun, să intri într-o lucrare publică, dacă drumurile noastre personale și familiare sunt altfel decât ar trebui să fie. Este total nefolositor să distrugi altarul lui Baal în public, dacă un altar ca acesta stă acasă.

Noi toți suntem chemați ca mai întâi în cercul familiar să dovedim adevărata evlavie și credincioșie. Nimic nu este mai trist, decât să întâlnești persoane care în mijlocul angajaților lor sau a creștinilor de seama lor se remarcă printr-o vorbire înaltă, spirituală, printr-o vorbire care ar trebui să determine pe cineva să se așeze mult mai presus de starea obișnuită a creștinilor, dar care în viața lor familiară, în comportarea lor proprie sunt departe de a prezenta o mărturie pentru Hristos acelora cu care zilnic vin în contact. O astfel de comportare este condamnată. Ea dezonorează pe Domnul, întristează pe Duhul Sfânt și deseori este o pricină de poticnire și supărare pentru credincioșii tineri; ea oferă ocazie vrăjmașului să vorbească în chip disprețuitor despre noi, și va da naștere la nesiguranță și îndoială în inimile fraților noștri.

Desigur în privința aceasta ar trebui să fie altfel între noi. Tocmai aceia, care ne văd cel mai des, ar trebui să descopere cel mai mult în noi pe Hristos; cei care ne cunosc cel mai bine, ar trebui să știe cel mai bine că noi aparținem lui Hristos. Dar vai! cât de des este contrariul! Cât de des se întâmplă că tocmai cercul familiar este locul unde noi prezentăm cel mai puțin trăsăturile plăcute ale unui caracter creștin! Soțul sau soția, părinții sau copiii, fratele sau sora, stăpânul sau robul sunt tocmai aceia înaintea ochilor cărora deseori se prezintă cel mai puțin roadele unei vieți divine. Tocmai în viața particulară se văd cel mai bine toate laturile noastre slabe, toate ciudățeniile și particularitățile noastre, obiceiurile noastre ciudate și patimile păcătoase. Noi ar trebui ca tocmai aici să lăsăm să se vadă cel mai bine harul Domnului.

Dragul meu cititor creștin, să nu ne abatem de la cuvântul atenționării! S-ar putea să nu fie plăcut, dar cu siguranță este vindecător. S-ar putea să nu-i placă cărnii, dar este sănătos pentru suflet. Dacă vrem să ne dovedim folositori fraților noștri sau să biruim dușmanul comun, atunci trebuie să începem acasă, cum a făcut Ghedeon. Fără îndoială o astfel de mărturie în casă este însoțită de greutate. De exemplu pentru un copil este deseori foarte greu să depună mărturie împotriva caracterului lumesc al tatălui sau al mamei sau al întregii familii. Dar dacă sunt prezente smerenia inimii și dependența simplă de Dumnezeu, atunci El ne va sprijini și ne va trece minnat prin aceasta. Însă înainte de toate lucrurile este necesară fermitatea. Deseori toată lupta este câștigată printr-o singură acțiune de credincioșie, printr-un cuvânt ferm, dacă această lovitură are loc în părtășie deplină cu gândurile lui Hristos.

Fermitatea este absolut necesară

Dar dacă pe de altă parte în inimă este slăbiciune și șovăire, dacă se joacă cu adevărul lui Dumnezeu, dacă îngrijorat se calculează urmările posibile și se cântăresc rezultatele probabile, atunci cu siguranță vrăjmașul primește supremația și mărturia se pierde complet. Dumnezeu este cu toți aceia care sunt la lucru pentru El. Aceasta este marea taină a succesului lor; dar dacă ochiul nu este simplu, atunci nu poate fi nici un progres real și nici un rezultat divin. Aceasta este ceea ce lipsește multora dintre noi. Noi nu suntem deplin hotărâți pentru Hristos; inima noastră nu bate numai pentru El. Și de aceea nu este nici un rezultat pentru Dumnezeu și nici o influență asupra altora. Noi nu ne putem imagina ce lucruri mari pot avea loc printr-o singură inimă supusă, printr-un suflet serios și hotărât. O astfel de inimă poate fi folosită de Dumnezeu, ca să înalțe drapelul mărturiei, în jurul căruia să se adune mii de suflete, care nu ar fi avut curajul sau energia să înalțe un astfel de drapel.

Să privim la Ghedeon. El era la lucru pentru Dumnezeu, și Dumnezeu era cu el. „Și Ghedeon a luat zece bărbați dintre robii săi și a făcut cum îi vorbise Domnul. Și a fost așa: fiindcă se temea de casa tatălui său și de oamenii cetății să facă aceasta ziua, a făcut-o noaptea. Și, când s-au trezit oamenii cetății dis-de-diminează, iată, altarul lui Baal era dărâmat, și așera care era lângă el, tăiată, și taurul al doilea adus ardere-de-tot pe altarul care era zidit. Și ei au zis unul către altul: «Cine a făcut aceasta?» Și au cercetat și au întreat și au zis: «Ghedeon, fiul lui Ioas, a făcut lucrul acesta». Și oamenii cetății i-au zis lui Ioas: «Scoate afară pe fiul tău, ca să moară, pentru că a dărâmat altarul lui Baal și pentru că a tăiat așera care era lângă el»“. (Judecători 6.27-30).

Aceasta a fost o lovitură, care a lovit cu putere distrugătoare toată închinarea adusă lui Baal și a nimicit-o. Nu ne putem face o părere cât de mult l-a costat pe fiul lui Ioas să împlinească porunca Domnului; numai harul lui Dumnezeu l-a făcut capabil pentru aceasta. Desigur el a făcut aceasta cu teamă și cutremur, dar a făcut-o. El a dat o lovitură puternică întregului sistem idolatru, și iată, el s-a prăbușit în praf la picioarele lui. O lucrare făcută pe jumătate nu ar fi folosit la nimic. Nu ar fi ajutat la nimic, dacă Ghedeon ar fi scos ici și acolo o piatră din altarul idolului; întreaga construcție trebuia distrusă din temelii și idolul însuși trebuia aruncat în praf. Nu există nimic, repetăm, care să se asemene cu hotărârea deplină, cu credințioșia neînfricată față de Hristos, oricât ar costa aceasta. Dacă Ghedeon ar fi fost mai puțin hotărât, nu ar fi avut această tărie în felul în care el a procedat, tatăl lui n-ar fi fost niciodată așa de deplin câștigat. Era necesară această procedare cu Baal, pentru a convinge un om inteligent, că adorarea adusă unui astfel de idol este o ocară și o înșelăciune. „Și oamenii cetății i-au zis lui Ioas: «Scoate afară pe fiul tău, ca să moară, pentru că a dărâmat altarul lui Baal și pentru că a tăiat așera care era lângă el». Și Ioas a zis tuturor celor care stăteau lângă el: «Vreți voi să-l apărați pe Baal? Sau vreți voi să-l salvați? Cine-l va apăra să moară până diminează. Dacă el este dumnezeu, să se apere singur, pentru că i-au dărâmat altarul»“. (Judecători 6.30,31) Aceasta era o concluzie simplă: „Dacă el este dumnezeu, să se apere singur, pentru că i-au dărâmat altarul”. Acțiunea îndrăznească a lui Ghedeon a condus la luarea unei decizii. Ori Baal era o realitate, ori era o himeră înșelătoare. Dacă era o realitate, atunci trebuia să lupte pentru sine însuși. Dacă era o himeră, cine se va gândi atunci să lupte pentru el? Nimic nu putea fi mai simplu. Fapta lui Ghedeon a fost încununată de un succes mareș. Închinarea adusă lui Baal era nimicită și în locul acesteia a fost instaurată închinarea adusă Domnului Elohim. Lucrarea în sufletul lui Ghedeon a luat un curs rapid, dar real. El a fost condus din putere în putere. Când glasul Domnului a răsunat prima dată la urechea lui, atunci cu certitudine el nu s-a gândit că într-un timp așa de scurt el va face un pas așa de decisiv. Dacă cineva i-ar fi spus:

Lucrarea lui Dumnezeu are loc pas cu pas

„În câteva ore vei distruge slujirea lui Baal în casa tatălui tău”, el nu ar fi crezut. Însă Domnul l-a călăuzit pas cu pas înainte, îngăduitor, dar sigur; și cu cât lumina cerească pătrundea mai mult în sufletul său, cu atât mai mare devenea curajul său și încrederea sa.

Domnul lucrează întotdeauna așa cu slujitorii Săi. El nu așteaptă de la ei, ca ei să alerge, înainte ca ei să fi învățat să meargă. Dar dacă inima este curată și intențiile sunt sincere, atunci Domnul în harul Său dă puterea necesară, atunci când a sosit momentul pentru acțiune. El înlătură munți de greutate, alungă orice nor întunecat și greu, întărește inima și încinge coapsele minții noastre, așa că cel mai slab este echipat cu putere uriașă și inima temătoare cu îndrăzneală și laudă și mulțumire. Istoria interesantă a lui Ghedeon oferă o dovadă vie în privința aceasta. Abia el a dărâmat altarul lui Baal, că a și fost chemat să lupte împotriva oștirii madianiților. „Și tot Madianul și Amalec și fiii răsăritului s-au adunat împreună și au

trecut și și-au așezat tabăra în Valea Izreel. Și Duhul Domnului l-a îmbrăcat pe Ghedeon și el a sunat din trâmbiță și cei din Abiezer au fost chemați după el. Și a trimis soli prin tot Manase și au fost chemați și ei după el. Și a trimis soli la Așer și la Zabulon și la Neftali, și ei s-au suit în întâmpinarea lor.” (Judecători 6.33-35).

Este Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi o făgăduință suficientă?

Ca dintr-o lovitură totul este schimbat. Lucrarea, care a început în inima lui Ghedeon, s-a extins cu mult în afara lungimii și lățimii țării. Duhul Domnului desfășoară energia lui puternică, și sute și mii se trezesc și se adună sub drapelul, pe care mâna credinței l-a desfășurat. Se pare totuși că credința lui Ghedeon avea nevoie în momentul acesta de o întărire nouă. Probabil inima lui a fost intimidată la privirea ostirii puternice a celor necircumciși; curajul l-a părăsit, și el a cerut un semn nou de la Domnul. „Și Ghedeon a spus lui Dumnezeu: «Dacă vrei să salvezi pe Israel prin mâna mea, cum ai zis, ...»” Ah! Sărmana inimă a pus pe „dacă” al necredinței față în față cu Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate minți. „Iată, voi pune un val de lână în arie; dacă va fi rouă numai pe val și tot ogorul va fi uscat, atunci voi cunoaște că vei salva pe Israel prin mâna mea, așa cum ai zis”. (Judecători 6.36,37).

Ce minunat! Și totuși nu trebuie să ne mirăm, dacă ne cunoaștem întrucâtva inima. Sărmana inimă omenească trebuie să aibă ceva pe lângă Cuvântul simplu al Dumnezeului viu. Ea cere un semn – ceva, pe care ochiul să-l poată vedea. Cuvântul lui Dumnezeu nu este suficient pentru natura lipsită de credință. Însă pe de altă parte, cât de nepătruns este harul lui Dumnezeu! Fără nici un cuvânt de mustrare întâmpină slăbiciunea slujitorului Său sărman. „Și a fost așa. Și s-a sculat dis-de-dimineată a doua zi și a strâns valul și a stors roua din val, un vas plin cu apă” (versetul 38). Ce har binevoitor! În loc să mustre cu asprime pe „dacă” lipsit de credință al lui Ghedeon, Dumnezeu consolidează binevoitor credința lui șovăielnică.

Însă aceasta nu era suficient pentru Ghedeon. El cere o a doua confirmare. „Și Ghedeon a zis lui Dumnezeu: «Să nu se aprindă mânia Ta împotriva mea și voi vorbi numai de data aceasta: Te rog, să mai încerc numai de data aceasta cu valul. Te rog, să fie uscat numai valul și pe tot ogorul să fie rouă»”. Și Dumnezeu a făcut așa în noaptea aceea: și a fost uscat numai valul și pe tot ogorul a fost rouă.” (versetele 39 și 40). Așa acționează harul bogat care se revarsă și așa este răbdarea neobosită a lui Dumnezeu, cu care noi avem a face. Veșnic fie preamărit Numele Lui sfânt! Cine nu ar vrea să se încreadă în El, să-L iubească și să-L slujească?

Partea a 3-a: Premise de bază pentru lucrarea de slujire

Încrederea în Dumnezeu și lepădarea de sine ca premise de bază pentru lucrarea de slujire

Pericolul imitării credinței

„Și Ierub-Baal, adică Ghedeon, s-a sculat de dimineață, și tot poporul care era cu el, și și-au așezat tabăra lângă izvorul Harod; și avea tabăra lui Madian spre nord, lângă dealul More, în vale. Și Domnul i-a zis lui Ghedeon: «Poporul care este cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâna lor, ca nu cumva Israel să se laude împotriva Mea, zicând: ‚Mâna mea m-a salvat’». (Judecători 7.1,2) Sunetul puternic al trompetei lui Ghedeon a adunat în jurul lui o oștire numeroasă și impunătoare; dar această oștire trebuia verificată. Este altceva să fi stimulat prin râvna și energia unui slujitor serios al lui Hristos, sau să posezi acele însușiri morale, singurele care îl pot face pe om capabil, ca el însuși să fie un slujitor devotat. Să mergi pe urma unui bărbat supus al lui Dumnezeu și să te lași călăuzit prin credința și energia lui este cu totul altceva decât tu însuși să umbli cu Dumnezeu și prin puterea credinței personale să te sprijini pe El. De aceasta trebuie să ținem bine seama. Totdeauna există pericolul să fim imitatori simpli ai credinței altora, să copiem exemplul lor, fără să posedăm puterea lor spirituală, să preluăm specificul lor fără să avem părtașia pe care o au ei. Ar trebui să ne ferim permanent de a face aceasta. Să fim simpli, smeriți și reali. S-ar putea ca noi să fim foarte mici, cercul nostru de acțiune să fie limitat și cărarea noastră să fie o cărare retrasă; însă aceasta nu contează, sub premisa că noi suntem așa cum harul ne-a făcut, că noi ocupăm locul dat nouă de Domnul și mergem pe drumul pe care El l-a deschis înaintea noastră. Nicidecum nu este necesar ca noi să fim mari, proeminenți, remarcabili și cunoscuți; dar este absolut necesar ca noi să fim veritabili și smeriți, ascultători și dependenți. Așa ne poate folosi Dumnezeul nostru, fără să trebuiască să ne temem, că noi înșine ne vom lăuda, și atunci vom fi liniștiți și plini de pace și fericire. Nu este nimic mai frumos pentru un slujitor credincios al lui Hristos, decât să se afle pe acel drum tainic, necunoscut, unde eu-l propriu este pierdut complet din vedere și lumina minunată a feței lui Dumnezeu este savurată – unde gândurile oamenilor nu sunt importante, în timp ce aprobarea din partea Domnului este totul pentru suflet.

Niciodată nu avem voie să ne punem încrederea în carne. Ea va face chiar și slujba lui Hristos să devină o ocazie pentru a se înălța pe sine. Ea va folosi Numele Aceluia, care S-a smerit pe deplin, ca să facă ceva din sine însuși. Ea va înălța prestigiul ei propriu, prin aceea că simulează, că ea lucrează pentru Acela care S-a smerit pe Sine Însuși. Așa este carnea, și așa suntem noi în noi înșine. Creaturi neînțelepte, care se înalță pe ele însele, care totdeauna sunt gata să se laude, în timp ce mărturisesc că nu sunt nimic și nu merită nimic mai mult decât focul de nestins al iadului.

Descurajarea poate face incapabil pentru slujire

Trebuie noi să ne mirăm de verificarea escortei lui Ghedeon? Desigur nu. Slujba lui Hristos este o chestiune foarte serioasă și sfântă, și toți care vor să ia parte la ea trebuie să fie liberi de încrederea în sine, să fie goliți de ei înșiși, dar nu numai aceasta, ci ei trebuie să se sprijine cu încredere de nezguduit în Dumnezeul Cel viu. Acestea sunt însușirile mari, care ar trebui să constituie caracterul adevăratului slujitor al lui Hristos. Dar să revenim la istorisirea noastră.

„Poporul care este cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâna lor ... Și acum strigă în auzul poporului, zicând: «Cine este fricos și tremură să se întoarcă și să plece de la muntele Galaad.» Și douăzeci și două de mii s-au întors din popor și au rămas zece mii” (Judecători 7.2,3) Oștirea lui Ghedeon a fost supusă aici primei verificări mari, o verificare care era destinată să reveleze măsura încrederii simple a fiecărei inimi în Domnul. O inimă fricoasă nu este îndemnatică pentru ziua bătăliei, un duh îndoielnic nu poate rezista în luptă. Acest principiu îl întâlnim în cartea Deuteronom 20.8: „Și conducătorii să mai vorbească poporului și să zică: «Cine este bărbatul care este fricos și are inima slabă? Să plece și să se întoarcă acasă, ca nu cumva să slăbească și inima fraților săi cu inima lui»”. Descurajarea este deosebit de molipsitoare. Ea se propagă cu viteza vântului. Ea slăbește brațul, care trebuie să poarte scutul, și paralizază mâna, care ar trebui să mânuiască sabia. Singurul lucru care ne poate proteja de acest rău este încrederea simplă, copilărească în Dumnezeu și Cuvântul Său și facerea cunoștință personal cu El. Noi trebuie să cunoaștem pe Dumnezeu în așa fel, că Cuvântul Său este totul pentru noi, și că noi umblăm numai cu El și în orele cele mai întunecate putem nădăjdui numai în El.

Cititorule, este aceasta așa la tine? Ai tu această încredere binecuvântată în Dumnezeu, această legătură tare cu Cuvântul Său? Ai tu în adâncul inimii tale o cunoaștere practică a lui Dumnezeu și a Hristosului Său, că aceasta te poate păstra, chiar și atunci când nu ai avea sprijinul și compasiunea nici măcar a unui singur credincios de pe întreg pământul? Ești tu gata să mergi singur pe drumul prin lume?

Acestea sunt întrebări foarte importante. Și noi simțim necesitatea să le punem cu toată seriozitatea Bisericii lui Dumnezeu din zilele noastre. Este o răspândire largă a adevărului prețios al lui Dumnezeu, și mulți află despre el. Asemenea sunetului trompetei lui Ghedeon, mărturia clară, care a fost răspândită în ultimii ani, a atras pe mulți. Și cu toate că noi simțim, că aceasta este un motiv mare pentru mulțumire, simțim și necesitatea chibzuirii serioase asupra acesteia.

Adevărul este o chestiune foarte prețioasă, dacă el este primit cu adevărat și respectat; dar să ne amintim că în aceeași relație cu valoarea mare a adevărului Cuvântului lui Dumnezeu este și pericolul moral de a te preocupa cu politețe formală cu el, fără să ai judecarea de sine a inimii și fără să posezi o conștiință încercată.

Ceea ce noi avem cu adevărat nevoie, este credința – credința neprefăcută, serioasă, simplă, care leagă sufletul cu putere vie cu Dumnezeu și ne face capabili să biruim toate greutatețile și descurajările de pe cale. Despre această credință nu este nici o imitație. Ori o posedăm realmente, ori nu o avem deloc. Cineva care încearcă să meargă prin credință pe drumul său, dacă el nu o are cu adevărat, curând se va clătina și va cade. Noi nu putem ieși în întâmpinarea oștirii lui Madian, dacă nu avem încredere deplină în Dumnezeul cel viu. Nimeni nu poate merge la luptă, numai dacă prin credință a înțeles realitatea nevăzută a veșniciei, și perseverează, ca și cum ar vedea pe Cel nevăzut. Fie ca noi să posedăm această credință în mare măsură.

Este foarte instructiv pentru inimă, să vadă ce efect a avut această primă probă asupra oștirii lui Ghedeon. Ea a redus rândurile ei în mod uimitor. „Și douăzeci și două de mii s-au întors din popor și au rămas zece mii”. Aceasta era o reducere foarte mare. Însă este mult mai bine să ai zece mii, care se pot încrede în Dumnezeu, decât de zece mii de ori zece mii, care nu se pot încrede în El. La ce folosesc oștirile numeroase, dacă ele nu sunt însuflețite de o credință vie? La absolut nimic. Este relativ ușor să te aduni în jurul unui drapel, pe care l-a ridicat o mână puternică, dar este o cu totul altă chestiune în lupta reală să rămâi statornic în energia

proprie. Aici este capabilă numai o credință adevărată, reală. De aceea de îndată ce se pune întrebarea: „Cine se poate încrede în Dumnezeu?” vom vedea totdeauna că rândurile impunătoare ale mărturisitorilor se reduc repede.

Slujitorul trebuie să fie pregătit să renunțe cu totul la sine însuși

Însă însoțitorii lui Ghedeon au fost supuși la o a doua probă. „Și Domnul a zis lui Ghedeon: «Poporul este încă mult, coboară-i la apă și ți-i voi încerca acolo; și va fi așa: acela despre care îți voi zice: ‚Acesta să meargă cu tine!’, acela va merge cu tine; și despre oricine îți voi zice: ‚Acesta să nu meargă cu tine!’, acela nu va merge». Și a coborât poporul la apă. Și Domnul a zis lui Ghedeon: «Pe oricine va lipăi cu limba sa din apă, cum lipăie câinele, pe acela pune-l deoparte; tot așa pe oricine se va pleca pe genunchi ca să bea». Și numărul celor care au lipăit cu mâna la gura lor a fost trei sute de bărbați; și tot restul poporului s-a plecat pe genunchi ca să bea apă. Și Domnul a zis lui Ghedeon: «Cu cei trei sute de oameni care au lipăit vă voi salva și voi da pe Madian în mâna ta, iar tot poporul să meargă fiecare la locul său»“. (Judecători 7.4-7).

Aici întâlnim o a doua însușire morală mare, care totdeauna trebuie să caracterizeze pe aceia care în ziua cea rea vor să fie la lucru pentru Dumnezeu și pentru poporul Său. Ei trebuie nu numai să posede încredere în Dumnezeu, ci și să fie gata să renunțe complet la ei înșiși. Noi putem renunța la noi înșine numai în măsura în care ne încredem în Hristos. Acesta este un principiu general în slujba lui Hristos. Nu se pune întrebarea, dacă eu sunt un copil al lui Dumnezeu, ci dacă eu sunt un slujitor capabil al lui Hristos. Cei treizeci și unu de mii șapte sute, care au fost trimiși înapoi din oștirea lui Ghedeon, erau cu toții izraeliți adevărați, ca și ceilalți trei sute, care au rămas, dar ei nu erau potriviți pentru momentul luptei; ei nu erau oamenii potriviți pentru ceasul deciziei. Și de ce nu? Deoarece ei nu s-au încrezut în Dumnezeu și nu puteau să renunțe total la ei înșiși. Ei erau plini de teamă, în timp ce credința trebuia să-i umple. Subiectul, care preocupa inima lor, nu era lupta, ci învierea pe cale. Ce gând serios!

Nu este ușor să te încrezi pe deplin în Dumnezeu și să renunți complet la tine însuși

Aici este adevărata taină pentru a fi nepotrivit pentru slujba Sa. Dumnezeu nu Se poate încrede în aceia care nu se încred în El și nu renunță la ei înșiși. Trăim într-un timp în care foarte ușor te asociezi unei mărturii creștine dar totodată te preocupi cu tine însuși. Cunoașterea se poate dobândi astăzi cu costuri foarte mici. Îmbucături din adevăr se pot primi pretutindeni, second hand. Adevărul, care pe unii slujitori iubiți ai lui Hristos i-a costat ani de exerciții adânci ale sufletului și lupte ale inimii, este acum disponibil liber pretutindeni și poate fi primit cu intelectul și ușor mărturisit de aceia care nicidecum nu știu ce sunt exercițiile sufletului care cercetează inima.

Dar niciodată să nu uităm, că viața credinței este o realitate, slujba este o realitate, mărturia pentru Hristos este o realitate. Și să ne gândim, că dacă vrem să fim oameni pentru situații de nevoie, adevărați slujitori, martori adevărați, atunci trebuie să învățăm cu adevărat importanța acestor două calități, și anume încrederea în Dumnezeu și renunțare la sine.

Erau sute de mii de izraeliți adevărați, de membrii adevărați ai legământului, pe care Domnul l-a făcut cu poporul Său, și cu toate acestea între ei au fost numai trei sute, care au fost considerați de Dumnezeu ca fiind capabili și potriviți pentru ziua luptei. Între aceste mii nu era nici măcar unul care să fie în stare să se încreadă în Dumnezeu și să se lepede de sine însuși.

Nu ar trebui să ne gândim profund și să medităm la aceasta? Nu este de la sine înțeles, că noi trebuie să ne întrebăm, dacă aceasta momentan la noi nu este altfel? Nu este dureros de clar, că noi trăim într-un timp în care aproape nu cunoaștem încrederea binecuvântată tainică în Dumnezeu, și mult mai puțin exercițiul lepădării de sine? Este o realitate că noi niciodată nu vom putea despărți aceste două lucruri unul de altul. Dacă încercăm să despărțim renunțarea de sine de încrederea în Dumnezeu, aceasta ne va mâna în prăpastiile adânci și întunecate ale călugăriei, ale ascetismului și ritualismului. Atunci natura (firea) va încerca să subjuge natura (firea). Nu trebuie să spunem că aceasta este opusul creștinismului. Creștinismul începe cu realitatea minunată, că vechiul eu a fost condamnat și înlăturat în crucea lui Hristos, și de aceea el poate fi biruit și în mod practic în fiecare zi prin puterea Duhului Sfânt. Acesta este înțelesul acestor cuvinte frumoase din epistola către Coloseni capitolul 3: „Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Nu se spune: „voi trebuie să fiți morți”. Nu, ci „voi sunteți morți”. Și ce urmează? „Omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ”. Tot așa este și cu învățătura de bază și prețioasă din Romani 6: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el? Sau nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Lui?” Și ce urmează? „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Renunțarea de sine nu trebuie confundată cu călugăria

În aceasta constă taina adevăratei renunțări de sine. Dacă nu se înțelege aceasta și nu se practică, atunci eu-l sub o formă va fi înlocuit de eu-l sub o altă formă. Aceasta este o rătăcire fatală. Aceasta este o cursă a diavolului care amenință pe toți acei credincioși serioși care doresc mult sfințirea vieții, dar nu cunosc puterea răscumpărării înfăptuite, și locuirea launtrică a Duhului Sfânt – care nu sunt clădiți pe temelia solidă a creștinismului.

Vrem să atenționăm în mod deosebit cu privire la această rătăcire periculoasă. Ea favorizează în mod deosebit călugăria și ascetismul. Ea se îmbracă în haina evlaviei și sfințeniei și este deosebit de atrăgătoare pentru aceia care își doresc biruința asupra plăcerilor, patimilor și înclinațiilor naturii. Ei nu știu cum pot obține biruința, de aceea întorc spatele lui Hristos și crucii Sale și se îndreaptă totodată spre această religie falsă.

Apostolul ne atenționează în epistola către Coloseni capitolul 2 cu privire la acest sistem deosebit de rătăcitor: „Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale și neținându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu. Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduieli: «nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!» (care sunt toate spre distrugere prin întrebuințare), după poruncile și învățăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?” (Coloseni 2.18-23)

Considerăm foarte important să atragem atenția în privința aceasta, pentru ca niciunul din cititorii noștri să nu ne înțeleagă greșit cu privire la gândul renunțării de sine. Vrem să fie foarte clar înțeles că singura temelie posibilă pentru renunțarea de sine este cunoașterea răscumpărării înfăptuite și unirea noastră cu Hristos prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta este baza necesară pentru întreaga comportare creștină. Ca să spunem pe scurt: mântuirea cunoscută este baza, Duhul Sfânt care locuiește înăuntru este puterea, și Cuvântul lui Dumnezeu este ghidul adevăratei renunțări de sine.

Avem noi ochi numai pentru Hristos și interesele Sale?

Dar ce știa Ghedeon și tovarășii lui despre toate acestea? Nimic în comparație cu creștinii din zilele noastre. Dar ei aveau încredere în Dumnezeu, și nu au avut ca țel învierea și comoditatea lor, ci au luat-o simplu cu ei ca instrument pentru atingerea țelului. În privința aceasta ei dau o lecție chiar și acelor care au privilegiul să meargă pe drumul lor în lumina deplină a Noului Testament. Dacă ei au putut să se încreadă în Dumnezeu în lumina de crepuscul din timpul în care au trăit, și dacă pentru un moment au uitat eu-l, ce să spunem noi atunci, care cu toată lumina noastră și privilegiile noastre suntem așa de ușor gata să fim neîncrezători în Dumnezeu și să căutăm lucrurile proprii?

Nu este asemănător în zilele noastre? Cu toate că noi posedăm mult mai multă lumină și mai multe privilegii decât Ghedeon și însoțitorii lui, este totuși așa de puțină preocupare să mergem pe cărarea slujirii și luptei, la care am fost chemați. Între noi domnește o lipsă de deplâns în încrederea deplină în Dumnezeul viu și în adevărata lepădare de sine. Dumnezeu nu este cunoscut practic și eu-l propriu este înălțat și prețuit. De aceea suntem așa de puțin îndemânatici pentru luptă și fără putere în ziua bătăliei. Este una să fi mântuit, și este alta să lupți ca războinic. Este una să fi mântuit, și alta să fi soldat. Ah! Este foarte de temut, că dacă proba dublă, la care a fost supus Israel în timpul lui Ghedeon, s-ar aplica astăzi la toți aceia care mărturisesc că aparțin lui Hristos, rezultatul practic se va diferenția puțin față de cel de atunci. Ceea ce noi avem nevoie, sunt bărbați ai credinței, bărbați ale căror inimi sunt întărite și ai căror ochi sunt simpli, care nu au timp pentru altceva, decât numai pentru Hristos și interesele Sale.

Dumnezeu răsplătește încrederea și lepădarea de sine

Să revenim iarăși la istorisirea noastră. Finalul capitolului 7 din cartea Judecători ne arată pe Ghedeon și însoțitorii lui în posesia biruinței depline. „Pâinea de orz” și „urcioarele sparte” nimicesc întreaga putere a madianiților și amaleciților, cu toate că aceștia erau în vale ca lăcustele la număr, și „cămilele lor erau multe, fără număr, ca nisipul pe țărmul mării” (versetul 12). Dumnezeu era cu pâinea de orz și cu urcioarele sparte, așa cum El totdeauna va fi cu aceia care sunt pregătiți să ocupe locul cel mai de jos, să fie nimic și să-L facă pe El „totul în toate”, să se încreadă în El și să se uite deplin pe ei înșiși. Fie ca totdeauna să ne amintim că acesta este marele principiu în orice lucrare și în orice luptă! Fără El niciodată nu vom putea avea succes; cu El niciodată nu ne va lipsi biruința. Nu contează cât de mari sunt greutatea, sau cât de mare este numărul și puterea vrăjmașilor noștri – toate trebuie să dispară în prezența Dumnezeului viu; și această prezență va fi cu toți cei care se încred în El și se leapădă de ei înșiși.

Lepădarea de sine biruie și pe frații invidioși

Însă aceasta nu este totul. O încredere tare în Dumnezeu și o lepădare de sine adevărată sunt nu numai secretul biruinței asupra dușmanilor din afară, ci și biruirea și dezarmarea fraților invidioși și răutăcioși, cu toate că aceștia deseori sunt mult mai greu de învins, decât dușmanii evidenti. Abia obținuse Ghedeon biruința asupra necircumcișilor, când a fost chemat să întâmpine gelozia meschină și disprețuitoare a fraților săi. „Și bărbații lui Efraim i-au zis: «Ce ne-ai făcut, de nu ne-ai chemat când te-ai dus ca să te lupți cu Madian». Și s-au certat foarte tare cu el.” (Judecători 8.1). Ce comportare tristă, nedemnă, și cât de nedreaptă era învinovățirea! Nu au auzit ei sunetul trompetei, care chema pe Israel la luptă? Nu au auzit ei, că drapelul lui Ghedeon a fost desfășurat? De ce ei nu au fost primii pe câmpul de luptă? Era

ușor după terminarea luptei să vii și să iei prada și apoi să te socotești cu bărbatul, care era instrumentul propriu-zis al lui Dumnezeu pentru eliberarea lor.

Însă noi nu vrem să rămânem mult timp la comportarea tristă a bărbaților din Efraim, ci mai bine să vedem în ce mod minunat Ghedeon întâmpină acuzația nejustificată. „Și el le-a zis: «Ce am făcut eu acum pe lângă voi? Nu este mai bună strângerea boabelor rămase din Efraim decât culesul viei din Abiezer? Dumnezeu a dat în mâinile voastre pe căpeteniile Madianului, pe Oreb și pe Zeeb, și ce am putut face eu pe lângă voi?» Atunci duhul lor s-a potolit față de el, când a zis cuvântul acesta” (Judecători 8.2,3). Acesta este felul corect de comportare pentru biruirea fraților invidioși și geloși. Pâinea de orz și urcioarele sparte au putut birui atât pe efraimiții geloși, cât și pe madianiții vrăjmași. Un duh smerit, care se așează pe planul secund, este marea taină a biruinței asupra invidiei și geloziei în toate formele lor urâte. Este greu, da, imposibil, să te cerți cu un om, care se smerește în praf. „Ce am făcut eu acum pe lângă voi?” Aceasta este vorbirea unui om care a înțeles ce înseamnă să te uiți pe tine însuși. Și noi putem fi siguri că o astfel de vorbire totdeauna va dezarma invidia și gelozia omului cel mai mulțumit cu sine însuși. Fie ca noi să înțelegem tot mai mult acest adevăr!

După biruință lepădarea de sine este cea mai grea

Scena din finalul istoriei interesante a lui Ghedeon este la fel de plină de învățătură pentru fiecare slujitor al lui Hristos. Ea ne învață, că este mult mai ușor să obții o biruință, decât să te folosești corect de ea, căci este mai ușor să obții o poziție decât să o păstrezi așa cum se cuvine. „Și bărbații lui Israel au zis lui Ghedeon: «Stăpânește peste noi, tu și fiul tău și fiul fiului tău, pentru că ne-ai salvat din mâna lui Madian». Și Ghedeon le-a zis. «Nu eu voi stăpâni peste voi, nici fiul meu nu va stăpâni peste voi: Domnul va stăpâni peste voi»” (Judecători 8.22,23). Până aici totul a fost foarte frumos. Stătea în concordanță deplină cu lepădarea de sine a lui Ghedeon de până acum. Fiecare slujitor al lui Hristos va căuta mereu să lege sufletele cu Domnul său și nu cu el însuși. Ghedeon dorea ca Domnul cu nici un preț să nu piardă locul său de Domnitor în Israel. Dar, vai! Biruința lui mare umple gândurile lui. El vrea să glorifice aceasta pentru totdeauna cu un efod de aur (o haină preotească). Și aceasta din simplul motiv, pentru că lepădarea lui de sine nu era deplină. A fost numai Unul singur a cărui lepădare de sine a fost deplină, și acesta Unul trebuie să aibă întâietatea în toate.

„Și Ghedeon le-a zis: «Vă voi face o cerere: Dați-mi fiecare cerceii prăzii sale» (pentru că aceia aveau cercei de aur, fiindcă erau ismaeliți). Și au zis: «Îți dăm bucuroși!» Și au întins o manta și au aruncat pe ea fiecare cerceii prăzii sale. ... Și Ghedeon a făcut din ele un efod și l-a pus în cetatea sa, în Ofra. Și tot Israelul a curvit după el acolo; și a fost o cursă pentru Ghedeon și pentru casa lui” (Judecători 8.24-27).

Așa este omul, chiar și cel mai bun, atunci când el este lăsat în seama lui însuși. Același bărbat, care tocmai a condus pe frații lui la o victorie strălucitoare asupra lui Madian, i-a ademenit acum la idolatria tristă. Cerceii ismaeliților au făcut ceea ce sabia lor nu a putut face, și dovezile de dragoste ale copiilor lui Israel s-au dovedit a fi mult mai periculoase decât cearta bărbaților din Efraim. În timp ce cearta bărbaților din Efraim a oferit ocazia lui Ghedeon să dovedească un duh plăcut de renunțare la sine, cerceii și dovezile de dragoste ale copiilor lui Israel au devenit o cursă pentru el și casa lui. Dacă Ghedeon ar fi respins cerceii, așa cum a respins scaunul de domnie, ar fi fost spre cel mai mare bine al lui și al fraților lui; însă diavolul a întins o cursă picioarelor lui, în care el însuși a căzut și totodată a atras în ea pe toți frații lui. Fie ca noi toți să ne lăsăm atenționați prin căderea lui Ghedeon și înviorați prin biruințele lui! Fie ca noi totdeauna să ne amintim, că este un lucru să obții o biruință, și este alt lucru să folosești biruința așa cum se cuvine. Este mai ușor să obții o anumită poziție, decât

s-o administrezi corect. Dumnezeu să dăruiască cititorului și scriitorului acestor rânduri mai multă încredere simplă în El și mai mult din duhul renunțării de sine. Fie ca acesta să fie rezultatul studiului despre Ghedeon și escorta lui.